

Hebreeën 11:22

Het verhaal van Jozef is misschien wel een van de bekendste verhalen uit de bijbel. Aan de kinderen wordt al verteld over Jozef die door z'n vader Jakob werd voorgetrokken omdat hij de oudste zoon van Jakobs lievelingsvrouw Rachel was. Jozef met zijn mooie jas. Jozef met zijn dromen dat zijns broers voor hem zouden buigen. Dat had hem niet populair gemaakt. En uiteindelijk resulteert de opschepperij van Jozef en de voortrekkerij van Jakob erin dat de broers Jozef als een slaaf verkopen naar Egypte. En zo gebeurde het dat Jakob, die ooit zijn vader Izaäk bedroog, nu bedrogen werd door zijn eigen zonen. De broers maakten hun vader wijs dat Jozef verscheurd was door een wild dier. En zo hebben de zonen van Jakob er voor gezorgd dan hun vader Jakob vele jaren geleefd heeft met het grote verdriet dat zijn geliefde zoon niet meer leefde.

Jozef kwam in Egypte terecht in het huis van Potifar. En al gauw werkte hij zich daar op tot hoofd van de huishouding. Maar de vrouw van Potifar probeerde deze knappe jongeman bij haar in bed te krijgen en toen Jozef niet toe gaf aan haar verleidingen werd hij door haar op een valse manier beschuldigd van ongewenste intimiteiten. Jozef wenste niet te zondigen tegen God.

Dit bracht Jozef in de gevangenis. Daar in de gevangenis kreeg Jozef te maken met de schenker en de bakker van de koning die beiden gevangen zaten. Tegelijk kregen de schenker en de bakker een droom. Jozef had van God het inzicht gekregen om de dromen uit te leggen. En de dromen kwamen uit. De bakker werd gedood en de schenker werd in ere hersteld en mocht zijn beroep weer uitoefenen als schenker van de koning.

Toen jaren later de Farao, de koning van Egypte, droomde van zeven vette koeien en zeven magere koeien en in een latere droom van zeven mooie volle aren en van zeven dunne aren, herinnerde diezelfde schenker zich Jozef, die met Gods hulp ook zijn droom had uitgelegd. De Farao liet Jozef bij zich roepen en opnieuw kreeg Jozef van God het inzicht om de dromen uit te leggen. De bekenis van beide dromen was hetzelfde. Er komen zeven jaren van overvloed en daarna zeven jaren van hongersnood.

Jozef adviseerde de koning een wijs man aan te stellen die er voor zou zorgen dat een vijfde deel van de opbrengst van het land zou worden opgeslagen en als voorraad zou dienen tijdens de zeven jaren van hongersnood. Dit voorstel sprak de koning aan en hij stelde daarom Jozef aan als onderkoning over het land. En zo werd Jozef de slaaf, die vele jaren in de gevangenis doorbracht, van de ene op de andere dag een koning.

Toen ook Jakob en zijn zonen honger kregen stuurde Jakob zijn zonen naar Egypte om te bezien of daar nog voedsel te krijgen was. En zo kwam het dat de broers voor Jozef verschenen. De dromen van Jozef kwamen uit. Zijn broers knielden voor hem neer. Uiteindelijk maakt Jozef zich bekend aan zijn broers: *Ik ben jullie broer Jozef, die jullie naar Egypte verkocht hebben. Maar wees daar nu niet verdrietig om, want om jullie in het leven te kunnen behouden heeft God mij voor jullie uitgezonden. Op die manier wil God jullie verzekeren van een voortbestaan op aarde.*

En zo gebiedt hij hen om zijn vader Jakob en de rest van de familie op te halen zodat Jozef hen in het levensonderhoud kan voorzien.

En zo gebeurde het dat Jakob op zijn oude dag Jozef weer te zien kreeg. De vorige bidstond hebben we al stil gestaan bij het feit dat Jakob op zijn sterfbed de beide zonen van Jozef, Efraim en Manasse, de zegen meegeeft. Jozef zal via zijn zonen een dubbel erfdeel krijgen in het beloofde land.

Toen Jakob gestorven was waren de broers van Jozef bang dat Jozef alsnog wraak zou nemen. Maar opnieuw geeft Jozef blijk van zijn geloof in God. *Vreest niet, want ben ik in Gods plaats? Gij hebt wel kwaad tegen mij gedacht, maar God heeft dat ten goede gedacht, ten einde te doen, zoals heden het geval is: een groot volk in het leven te behouden. Vreest dus niet, ik zal u onderhouden en ook uw kinderen.*

En dat heeft Jozef ook werkelijk gedaan. Hij woonde te midden van zijn broers en hun gezinnen. Jozef mocht 110 jaar oud worden. God had hem gezegend. Hij mocht zijn kleinkinderen en achterkleinkinderen nog zien. Het zien van je kleinkinderen is een gunst van God. Zo spreekt ook Psalm 128 daarover: *De Here zegene u uit Sion, opdat gij het goede van Jeruzalem moogt zien al uw levensdagen, en opdat gij uw kindskinderen moogt zien....*

Jozef was een gelovig man. Dat bleek uit het feit dat hij niet toegaf aan de vrouw van Potifar, maar ook uit de manier waarop hij in afhankelijkheid van God de dromen uitlegde, eerst van de bakker en de schenker en later van de Farao. Ook liet hij telkens weer blijken dat hij in zijn leven de hand van God zag. Hij was niet voor niets onderkoning geworden. God had het kwaad van de broers ten goede gekeerd.

Ook bleek Jozefs geloof uit het feit dat hij voor zijn sterven nadrukkelijk de verwachting uitsprak dat het volk weer uit Egypte geleid zou worden: *God zal naar jullie omzien en jullie uit dit land voeren naar het land, dat Hij aan Abraham, Izaak en Jakob onder ede heeft beloofd.* En net als Jakob zijn zonen liet zweren dat hij niet in Egypte begraven zou worden, liet ook Jozef de zonen van Israel zweren dat zij zijn gebeente mee zouden nemen bij de uittocht uit Egypte en begraven zullen in het beloofde land. Daar spreekt geloof uit, deze bijzondere zorg voor de beenderen moeten we zien als een symbool van hoop. De begrafenis in het beloofde land is er een teken van, dat Jozef geloofde deel te zullen krijgen aan het betere, hemelse vaderland.

Tenslotte herinnert de rechtvaardige Jozef ons aan de Here Jezus. Jozef, het geliefde kind van zijn vader, werd een slaaf en werd vernederd om zijn volk te kunnen redden. Ook de Here Jezus is het lievelingskind van zijn vader. In tegenstelling tot Jozef koos Hij vrijwillig voor de slavernij. Hij vernederde zichzelf en nam de gestalte van een dienstknecht aan lezen we in Filip. 2. Ook Jezus werd na zijn vernedering verhoogd tot koning. En zoals Jozef zich eens bekend maakte aan zijn broeders, zo zal de Here Jezus zich eens bekend maken aan ons. *Ik ben Jezus, God heeft het zo beschikt dat door mijn vernedering, mijn slavendienst, aan jullie het leven geschonken wordt.* En zoals Jozef een plaats bereidde voor zijn familieleden, zo hoeft Jezus voor ons een plaats bereid. Niet om tijdelijk te wonen, maar om altijd te mogen delen in zijn heerlijkheid.

Die heerlijke toekomst heeft Jozef in de verte gezien. En daarom wilde hij begraven worden in het Beloofde Land. En dat geloof van Jozef mag ook vandaag voor ons een stimulans zijn om vol te houden. Ook al zien we het niet, God houdt zijn Woord, dat is zeker.

Amen.